

Trung Tâm mùa lá chín

Chị Châm có nhớ không, hai tuần trước đây, chị và Diệu Ngọc có chuyện trò về ngày Quán Niệm tổ chức trên trung tâm với nhóm trường Trung Vương đó. Cuối tuần qua, tăng thân của Diệu Ngọc đã có dịp tổ chức hai ngày tu học cho các chị trong nhóm cựu học sinh Trung Vương ở Trung Tâm. Chị Châm cũng có ý muốn đến sinh hoạt chung với tăng thân, nhưng sau cùng chị đã không xin phép nghỉ việc được nên không về sinh hoạt. Thôi thì bây giờ để Diệu Ngọc khoe với chị những gì mà Diệu Ngọc đã học được và đã thực tập trong những ngày hạnh phúc đó nhe.

Anh Minh Tánh có chia sẻ một bài pháp thoại “*Ngồi Giữa Trời Thu*”, đã nhắc cho mình rằng, muốn có tuệ giác thì mình cần phải có một thời gian dừng lại, để lắng nghe chính mình, và cũng phải tự chánh niệm tới mọi sự sống đang có mặt hiển nhiên ở chung quanh để giúp mình có được những giây phút an lạc. Những giây phút ấy sẽ từ từ đưa mình đến một hạnh phúc không dính mắc, không có điều kiện... Chị Châm biết không, cho dù đời sống gia đình của Diệu Ngọc thường có nhiều bận rộn như việc làm ở sở, con cái, việc chung quanh nhà cửa, vv..., nhưng trong những ngày qua khi về lại trung tâm Diệu Ngọc luôn cố gắng thực tập sống những giây phút an vui, và đã thực hành tu tập qua những bước đi, những lời nói, những khi làm việc với tăng thân và các chị của nhóm Trung Vương.

Tuy rằng Diệu Ngọc với tay, chân, và thân bận rộn vì phải “tiếp khách”, nhưng trong tâm đã có nhiều giây phút hạnh phúc. Nói cho chị Châm biết tí nhe, là Diệu Ngọc thấy mình may mắn lắm đó, vì Diệu Ngọc đã nhận thức được hạnh phúc đang có mặt, và Diệu Ngọc cố gắng nuôi dưỡng những hạnh phúc đó và đã không để cho những hạt giống phiền muộn có cơ hội khơi lên. Diệu Ngọc đã sống với những giây phút an vui trong hiện tại.

Các chị của nhóm Trung Vương người nào cũng dễ thương chị ạ, các chị đã coi tăng thân như là những người em út trong nhà vậy đó. Qua những lần lắng nghe những chia sẻ của các chị, Diệu Ngọc ước gì các chị ở lại nơi đây để cùng sinh hoạt chung với tăng thân mình thêm chị ạ. Để rồi các chị cũng sẽ được chứng nghiệm rằng, ai cũng có thể hưởng được hạnh phúc và chỉ cần cho phép những hạt giống hạnh phúc đó được vun lên mà thôi.

Chiều đến, mở đầu buổi pháp đàm, anh Minh Đức có hỏi Diệu Ngọc một câu là “*Lý do gì mà Diệu Ngọc sinh hoạt với Sinh Thức mười mấy năm nay !*” Và Diệu Ngọc chỉ trả lời rằng “*Vì mình là người, nên cũng thường có những muộn phiền, và tu học với tăng thân trong nhiều năm qua cũng chỉ vì Diệu Ngọc muốn được chuyển hóa những u sầu đó, hầu có được những an vui cho mình*”. Một câu trả lời đơn sơ vậy thôi, một điều mà nhiều năm qua Diệu Ngọc vẫn còn phải học đi học lại đó chị. Nhưng rồi sau đó Diệu Ngọc cũng hơi tò mò, muốn biết coi các chị Trung Vương đã nghĩ gì về câu trả lời đó vì Diệu Ngọc thấy các chị đều ngồi yên lắng nghe.

Sáng hôm sau, mặc dù nhóm không phải sinh hoạt trong im lặng, nhưng các chị đã thầm đọc năm lời Quán Niệm từ những bản mà anh Minh Tuệ đặt sẵn trên mỗi bàn, và đã cùng chung

dùng điêm tâm trong im lặng. Sau buổi ăn sáng, các chị Trung Vương đã đề nghị tất cả cùng nhau hát những bản nhạc thiên ca thật là vui và thật linh động chị ạ. Các chị nói rằng các chị cũng sẽ về nhà cố gắng tập hát những bài nhạc này và sẽ phổ biến ra một CD đó chị Châm ơi. Và chị Diệu Tịnh có nói khẽ với các chị là khi nào làm xong thì các chị nhớ gửi tặng tặng thân một CD để nghe!

Các chị Trung Vương sau đó đã hoạch bỏ chuyến đi viếng thăm động thạch nhũ Luray Carvern và đã ở lại trung tâm để thưởng thức mùa thu đang có mặt, để chia sẻ những giây phút tươi mát mà lâu lắm rồi các chị mới có dịp ngồi lại bên nhau. Các chị cười rất vui, thấy những cụm lá khô vào nhau, đặt những chiếc lá vừa đổi màu vàng tươi, hay đồ ửng lên vai và chụp những bức hình ngồi trên thạch đá ở phía bên thiên đường lộ thiên.

Chị Thanh 'Lạc' là phó nhóm của nhóm luôn hứng hờ, chị đã không màng ngồi bệt xuống đất, dù mặt đất vẫn còn ướt thấm sương mai, để cố gắng chụp được những bức ảnh cho các chị trong nhóm. Chị tên là Thanh, và cũng là một trong những chuyên viên tài xế chuyên chở các chị Trung Vương đến trung tâm, nhưng vì chị hay lái xe đi lạc đường nên đã được đặt cho một cái tên phụ là Thanh Lạc! Nhưng anh Minh Tuệ khéo thì thôi, chị Châm ơi. Anh đã giải nghĩa cho các chị Trung Vương là tên của chị Thanh Lạc có nghĩa là "*Thanh* tịnh và an *Lạc*" và Diệu Ngọc đã thấy các chị Trung Vương vỗ tay hoan nghinh chấp nhận lời giải của anh Minh Tuệ đó chị. Các chị trong nhóm Trung Vương đã chia tay với tặng thân ra về nuối tiếc và hẹn rằng sẽ gặp lại tặng thân mình một ngày gần đây.

Buổi chiều, khi mọi người đã về hết, tặng thân mình đã ngồi lại với nhau ngoài sân dưới những cây cao còn đầy lá vàng thưởng thức trời thu đang có mặt. Ngồi trên băng ghế, Diệu Ngọc thấy một nhánh cây nhỏ có ba lá vàng xòe ra như một bàn tay, lắc qua lắc lại như đang vẫy tay chào và nhắc nhở Diệu Ngọc hãy thưởng thức mùa thu đi. Hình ảnh ấy Diệu Ngọc đã nuôi dưỡng trong mình và sẽ là một hạnh phúc nhỏ không đổi thay.

Thu tới chắc chắn chị Châm phải về trung tâm cùng với Diệu Ngọc và tặng thân để thưởng thức mùa lá chín nhe chị.

Quảng Diệu Ngọc